

INSTITUT PEDRAFORÇA

Departament de Llengua catalana i literatura

GUANYADORES DEL CERTAMEN LITERARI DE SANT JORDI. CURS 2022-2023.

	Guanyador/a	Títol
1ESO	Nadia Tekkal	“Viatge a l'Antàrtida”
	Melany Díaz	“El porc i la formiga”
2ESO	Armaanjot Singh	“La vida”
	Nadia Kabouri	“Un malson”
3ESO	Yongyi Wu Xia	“Jo”
	Amna Azhar	“Feliç aniversari”
4ESO	Khamna Khan	“La nit misteriosa i la criatura demoníaca”
	Karen Paola Franco	“Ho sento”
1BAT	Vanessa Vallejos	“T'esperava”
	Abubakar Ahmed Begum	“T'estimo”
2BAT	Michelle Padilla	“Absència”
	Alexander Muñoz Díaz	“La venjança del desamor”
CICLES - 2n LABORATORI	Clara González	“El neguit”

“Viatge a l'Antàrtida” - Nadia Tekkal

Vet aquí una vegada una noia que es deia Eustaquia, que va decidir que el seu somni seria anar a l'Antàrtida.

Eustaquia va planificar tot el viatge incluit el transport i les despeses pero no havia pensat que a més de no tenir cap tipus de diners, els seus pares serien incapaços de deixar-la anar.

Al darrer dels mesos Eustaquia no paraba de pensar en aquell magnífic viatge fins i tot havia tret les millors notes per poder fer que el pares estiguin d'acord, però com qualsevol pare avorrit i sense cap expectativa a la vida va dir la paraula més esperada “NO”, pero aquella vegada va ser definitiva. Pero amb el que no comptaven els seus pares era que la seva filla era una rebel i que de qualsevol manera faria posible el seu viatge.

Va arribar setmana santa i els seus pares ja havien escollit anar a Austràlia, a la terra dels cangurs. Quan ja faltaven menys de tres dies a Eustaquia se li va encendre la bombeta del cap i va pensar el pla més emocionant de la seva vida, el pla era que quan ella i els seus pares arriben a estar a l'avió ella saltaria a un moment exacte i acabaria a l'Antàrtida, i així ho va fer. Ara estava sola a l'Antàrtida pero com una bona rebel va agafar tots els pingüins, ossos polars i foques que podia i els va posar al seu equipatge. Això no va ser tot va demanar per telèfon una pizza i quan li va arribar li va agafar prestat la moto al repartidor i va tornar-se cap a casa sense cap inconvenient. Pero no s'havia acordat dels pares i quan va arribar a casa li van fer la renyina més gran de la seva vida.

Finalment la van perdonar perquè Eustaquia per sopar havia portat sardines de l'antàrtida, conte contat aquest conte s'ha acabat.

“El porc i la formiga” - Melany Díaz

Hi havia una vegada, en una gran granja vivia un porc molt prim i de diferent color als altres, el era negre i els demés roses, això feia que es senti sol.

Un dia s'havia trobat una formiga passejant pel seu menjar, el porc el va apartar, però la formiga tornava al porc, el porc es va enfadar i va dir:

-Marxa, formiga, no veus que molestes?

-Només vull una mica de menjar, si us plau, no menjo des de fa molt- va contestar la formiga trista.

Però el porc no va fer ni cas i la va ignorar. La formiga no va tornar fins tres dies després, el porc estava assegut a un banc quan va veure un altre vegada a la formiga i li va tornar a dir:

-Si us plau tinc molta gana dona'm una mica de menjar-

el porc es va sentir malament per la formiga i li va donar un troç d'entrepà, la formiga li va dir:

-Moltes gràcies de veritat veuras com la vida t'ho pagara-

-No et preocupis, pots vindre tots el dies jo t'he esperare aqui-.

La formiga li va agrair i va passar tots els dies per menjar, així dos mesos. Va passar molt de temps i la formiga no va apareixer, llavors el porc es va preocupar i va anar a buscar-li a la seva casa, quan va arribar va veure a la formiga al terra amb una cama trencada, la va portar ràpid al hospital i es va recuperar. El porc seguía donant-li menjar fins que un dia la formiga li va dir:

-Hola porquet tu m'has ajudat molt aquestos mesos i volia agrair-te moltíssim, també et volia dir que jo... Soc milionari!-.

El porc no s'ho podia creure i tots dos van viure junts i mai més el porc es va sentir sol.

Moralitat: Sempre ajuda als demés.

“La vida” - Armaanjot Singh Kaur

Ella te uns somnis, els vol complir,
la vida amb felicitat, vol omplir.
Cada dia s'aixeca amb esperança
i sempre amb molta confiança.

Moltes vegades es deprimeix,
però s'aixeca i segueix.
Així continua el seu dia a dia
i tot el que cal, ho faria.

“Un malson” - Nadia Kabouri

Un dia, estava al meu llit, dormint. Era de nit. Tot anava molt bé, fins que...
Es va fer fosc, no estava veient res, fins que em vaig adonar compte que jo estava en un malson, perquè hi havia moltes cares, negres, rodant per tot l'espai.
M'estaven guiant cap a un bosc, era molt negre, no hi havia ningú, ni un sol animal. Semblava contaminat.
Hola, que hi ha algú?- Vaig dir, però solament escoltava el meu eco.
Vaig continuar caminant fins que vaig trobar una cova on hi havia: habitacions, mobles, un lavabo... Semblava molt interessant, i m'he hagut de quedar en aquell lloc.
Després d'un quant temps, vaig sentir un soroll molt espantadís, la meva pell es va posar de gallina. Ràpidament, vaig amagar-me a baix d'una taula molt gran que semblava d'una família.
Vaig veure com fantasmes amb cares esgarrifoses entraven a la cova, parlaven entre ells, no s'entenia res!

Eren quatre en total, dos nens i els seus pares.

Fins que una espècie molt estranya em va mossegar al turmell.

Aaaaaaaah, quin mal!- Vaig cridar en veu alta.

Qui hi ha?- Va preguntar el pare, molt enfadat.

Va agafar la taula i la va traspassar.

I em va empènyer a fora. Estava a terra i entre ells estaven parlant, jo volia marxar d'aquell lloc, vaig ajupir-me de puntetes, però tots m'estaven mirant amb cara de vull menjar.

I finalment, em van menjar tots quatre i em vaig despertar d'aquell malson.

3ESO

“Jo” - Yongyi Wu Xia

Dia que passa,
records que s'obliden,
casa que no es troba,
persones que canvien cada dia.

Arriba la nit,
on la lluna ha sorgit,
és l'hora de pensar,
cap on anar.

Mirant el sostre,
creant il·lusions d'un extraterrestre,
per eliminar aquesta terra,
on estic ara.

Sé que mai passarà,
tot és a la meva imaginació,

només tinc desesperació,
espero que s'acabi aquesta maledicció.

Ningú em comprèn,
tampoc m'importa,
desitjo trobar aquella porta,
allà on m'accepta.

Vull anar a on pertanyo,
aquell lloc sense paraules,
sense sentir bucles,
on sé qui soc jo.

“Feliç aniversari” - Amna Azhar

Avui, 23 d'abril, és el teu aniversari.
Per què no ho celebrem?
No diguis que és innecessari,
tan bé que ho passarem.

M'he despertat fa unes hores.
T'he fet el pastís que t'agrada,
és de xocolata, sé que l'adores.
Va, desperta't d'una vegada.

Saps, sempre he pensat que no era bo,
però ara ho sé segur.
Tu ets perfecte, de debò,
però no soc gens com tu.

Fa dos anys,
em vas regalar un ram de roses.

Et vaig dir que la proxima vegada te les regalaria jo.
Te'n recordes?

Recordo quan ens vam casar,
tot era perfecte.
Quan vas dir: "fins que la mort en separi",
mai vaig pensar que seria per les teves pròpies mans.

És culpa meva,
creia que tenia temps.
L'últim que pensava
és que guanyarien els teus pensaments.

Ja soc aquí,
tinc les roses que et vaig prometre.
Les deixo aquí, a la teva tomba.
És una pena que no les puguis rebre.

Fa quasi un any que ja no hi ets.
Una part de mi va morir amb tu,
I l'altra és amb mi, però feta trossets.
Espera'm una miqueta, aviat seré amb tu.

4ESO

"Ho sento" - Karen Paola Franco Martinez

Ho sento molt amiga meva,
que estàs lluitant tu sola,
sense l'ajut dels teus desitjats.

Sento molt aquest patiment
que has de dur sobre teu dia a dia,
sense l'ajut dels teus estimats.

Pateixo perquè encara que siguem molt amigues,
no sempre t'he sentit al meu costat,
pateixo perquè has estat per mi una part important.

Ho sento molt amiga meva,
que estàs lluitant tu sola,
així que no et deixis guanyar.

Sento molt aquest patiment
que algú dia deixarà de ser-hi
sense cap penediment.

Pateixo perquè no puc ajudar-te
com voldries que ho fes-hi
amb una solució imminent.

“La nit misteriosa i la criatura demoníaca” - Khamna Khan

Era una nit freda i desolada, amb el vent bufant a través dels arbres. El cel estava fosc i amenaçador, la lluna plena brillava feblement a través dels núvols.

De sobte, una figura misteriosa es filtra sobre un turó llunyà. Amb el seu caminar maldestre, es va dirigir a una antiga cabanya en el bosc. Els arbres s'agitaven al seu pas.

En arribar, el personatge va desaparèixer dins. El vent es va detenir i els arbres es van quedar en silenci. L'únic senyal que alguna cosa estava succeint era l'aroma a por que expandia de la caseta.

Durant hores, ell va romandre dins, sense fer res. La lluna continuava brillant misteriosament. De sobte, un so, com un ploro, es va sentir des de dins.

El tipus va sortir de la casa, amb el mateix caminar molest. A les seves mans, sostenia una caixa de fusta. El crit és augment, mentre la persona es dirigia de retorn al turó.

Quan va desaparèixer en la distància, una llum blanca va brillar des de la caixa de fusta. El que va sortir d'ella era una cosa que ningú havia vist abans. Era una criatura demoníaca, amb una cara atterridora i ulls que brillaven amb un foc sagrat.

L'individu es va abalançar sobre la cabanya, destruint-la. El soroll es va detenir i el vent va tornar a bufar. La llum de la lluna es reflectia sobre la nena mentre ella desapareixia en la nit. Ningú tornaria a veure-la mai més.

1BAT

“T’esperava” - Vanessa Vallejos

T'esperava,
sense saber el que
Estava buscant.

Sola asseguda a la
cadira pensant,
En el que podia haver passat
per justificar els teus 60
minuts de retard

Potser estem jugant?
M'encantaria haver-me assabentat,
així no m'hauria trobat
veient-me al mirall,
preocupada per veure'm bé,
veure'm bé per a tu.

Quin error,
i és que maleeixo cadascú
ximple papallona, que sentia,
cada cop que et veia.

M'animo a mi mateixa
que tu t'ho vas perdre.
Quina egoista vas ser!
Per la forma en què
volar-me fingies,
encegada em deixo.

T'esperava
aquells 60 minuts començava
a duplicar-se i aquí em tenies.

T'esperava,
Però mai vas arribar,
així que me'n vaig anar,
sense poder-ho entendre

Em topava amb el mirall
en aixecar-me.
Sí, em veia bé,
llàstima que no
ho vas poder veure.

“T'estimo” - Abubakar Ahmed Begum

Quan jo et vaig veure en el parc somrient
aquella nit jo vaig estar molt content,
ilumines més que la lluna plena,

si no et miro un dia, em moro de pena.

Amb tu la meva vida té sentit,
amb tu la meva vida tindrà èxit.
Estar amb tu és com un somni complert,

si estàs sempre amb mi, sempre puc estar despert.

Si tu estàs amb mi, sé que faig aquí,
tu ets el motiu perquè encara estigui,
la meva vida està amb al·legoria

si et toco és com toco la meva glòria.
Aquí tot se sap, aquí no hi ha clau,
si estàs amb mi sempre estaré per a tu.

2BAT

Absència - Michelle Padilla

La pluja cau sobre la meva finestra,
mentre el vent bufa fred i fort,
i jo aquí asseguda, sense ganes,
sentint que tot es desfà a la mort.

El meu cor batega amb dolor,
i les llàgrimes cauen sense parar,
sento que estic perduda en l'amor,
i que la meva ànima no pot més.

La tristesa m'envaeix com una plaga,
i no sé com escapar-me'n,
el temps passa, però no l'apaga,
i la meva ànima plora per l'absència d'ella.

Per què te'n vas anar, amor meu?

Per què em vas deixar sola en aquesta foscor?

No sé si podré superar aquest buit,
i trobar la llum a la immensitat.

Així segueixo aquí, trista i solitària,
buscant una raó per seguir,
esperant que algun dia,
trobi el camí per viure.

La venjança del desamor - Alexander Muñoz

Oh, desamor, cruel venjança
que el meu cor amb fúria ofegues
en la foscor de la meva ànima
on els teus records es neguen.

Amb dolces paraules em seduïes
fent-me creure en un amor etern
però ara tot ha acabat
i el meu cor s'ha convertit en cendra.

La teva absència és com un espinar
que em fereix i em fa sagnar
i la meva ment és un laberint
on el teu nom fa patir.

Però encara guardo un sentiment
que per més que ho intento no puc oblidar
és el record de les teves carícies
que em van fer sentir tan especial.

Ara em trobo sol en la foscor
sense la teva companyia
però encara em queda una esperança
que el teu amor torni algun dia.

I així, amb un somriure trist
em dius que no, que ja és massa tard
i el meu cor s'esmicola en mil bocins, enyorant el teu amor perdut.

CICLES - 2n Laboratori clínic i biomèdic

El neguit - Clara González

Passo cada dia pel lloc
on ens vam abraçar per últim cop.
I no puc evitar pensar
que tot això m'ho podria estalviar.

Tothom volia opinar,
però a mi em donava igual.
És tan difícil i complicat,
jo mai m'ho hauria plantejat.

Miro cap enrere
i ja ha passat setembre.
Com un record tan bonic
pot fer tant de mal?

Parlant i conversant,
els meus sentiments han augmentat.

Tu què és el que sents,
de veritat ho vull saber?

El seu cor s'ha apagat
i em diu que no ho té clar.
Està fora de la meva mà,
i això em fa mal.

Tothom vol opinar,
però a mi ja no em dona igual.
T'està utilitzant,
ja ho havia pensat.

No et mentiré,
no vull que ho passis malament.
De veritat estàs sent sincer?
Ja no sé si et creuré.

Dius que em vols al teu costat
però no per sempre.
Ara em dius que soc emocional,
però això és el que et va agradar.

Un bitllet a Madrid
em desperta el neguit.
Només em vol portar al llit,
o conversarem durant la nit?